

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

28 ianuarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sîli Radu și de către avocatul Nichitoli Iurie în numele inculpatei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui

*Stoian Margareta XXXXX, născută la
XXXXX, originară și domiciliată XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 20.06.2016 – 14.12.2018

instanța de apel: 01.02.2019 – 11.04.2019

instanța de recurs ordinar: 02.07.2019 – 28.01.2020

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, legal executată.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 14 decembrie 2018, Stoian Margareta a fost recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (1) Cod penal.

A fost încetat procesul penal intentat în privința Margaretei Stoian în temeiul 220 alin. (1) din Codul penal (infracțiune comisă în perioada XXXXX), în legătură cu expirarea termenului de atragere la răspundere penală.

Stoian Margareta a fost recunoscută vinovată în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (1) din Codul penal (infracțiune comisă în perioada lunii XXXXX).

A fost încetat procesul penal intentat în privința inculpatei Stoian Margareta privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (1) din

Codul penal (infracțiune comisă în perioada lunii XXXXX), pe motivul aplicării Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29 iulie 2016.

A fost respinsă solicitarea procurorului privind încasarea din contul inculpatei Stoian Margareta a sumei de 1516,09 lei cu titlu de cheltuieli judiciare pentru instrumentarea cauzei penale, ca fiind neîntemeiată.

2. În sentință, prima instanță a constatat că: Stoian Margareta, aflându-se în mun. XXXXX și acționând de comun – acord cu Caramanuța Oleg, iar ultimul – cu Țurcanu Denis, care la acel moment se afla în or. XXXXX, XXXXX, fără a le comunica acestora despre intenția sa infracțională de a o induce în eroare pe Maxian Nina referitor la activitatea ce urma să o desfășoare, prin înșelăciune, manifestată prin promisiunea de angajare la un lucru bine-plătit în calitate de croitoreasă în or. XXXXX, XXXXX, a recrutat-o pe Maxian Nina, cu consimțământul ultimei, în scop de exploatare sexuală comercială.

Ulterior inculpata, obținând prin înșelăciune consimțământul Ninei Maxian de a pleca la muncă în or. XXXXX, XXXXX, întru realizarea intenției sale infracționale de transportare a victimei în țara de destinație pentru exploatare sexuală comercială, s-a deplasat cu aceasta la Gara feroviară din XXXXX, de unde și-au procurat bilete la trenul cu ruta XXXXX. La data de XXXXX, inculpata împreună cu Maxian Nina s-au deplasat la Gara feroviară din mun. Chișinău și a însoțit-o pe ultima până în or. XXXXX, XXXXX, cu trenul de pe ruta XXXXX din aceeași zi.

Ajungând la Gara feroviară XXXXX din or. XXXXX, Stoian Margareta și Maxian Nina au fost întâlnite de către Țurcanu Denis, care preluând acțiunile infracționale de îndemnare și înlesnire a practicării prostituției le-a cazat pe acestea într-un apartament nestabil din orașul menționat.

În continuare, Țurcanu Denis le-a îndemnat pe Stoian Margareta și Maxian Nina să practice prostituția în or. XXXXX sau să se deplaseze în XXXXX pentru practicarea prostituției. Totodată, Stoian Margareta, aflându-se în or. XXXXX, acționând în scopul exploatării sexuale comerciale a Ninei Maxian, împreună și de comun-acord cu Railean Ludmila, care la acel moment se afla în XXXXX, a îndemnat-o pe Maxian Nina să se deplaseze împreună cu ea în XXXXX pentru practicarea prostituției.

În rezultat, Stoian Margareta a acceptat propunerea de a practica prostituția în XXXXX, fiindu-i organizată transportarea în țara de destinație pentru practicarea acestei activități prin intermediul Ludmillei Railean, însă Maxian Nina, constatând înșelarea ei de către inculpată cu privire la

activitate ce urma să o desfășoare, a refuzat propunerea de practicare a prostituției, revenind în Republica Moldova.

S-a mai stabilit că, în perioada lunii septembrie XXXXX, Stoian Margareta aflându-se în or. XXXXX, având intenția înlesnirii practicării prostituției de către o altă persoană, acționând împreună și de comun-acord cu Railean Ludmila, Caramanuța Oleg și alte persoane nestabilite de organul de urmărire penală, a întreprins acțiuni intenționate îndreptate spre înlesnirea practicării acestei activități de către Sîzranova Aliona.

Astfel, în perioada lunii septembrie XXXXX, Stoian Margareta, aflându-se în or. XXXXX, acționând împreună și de comun-acord cu Railean Ludmila, Caramanuța Oleg și alte persoane nestabilele de organul de urmărire penală, fiind informată de către ultimul că a îndemnat-o pe Sîzranova Aliona să se deplaseze în Turcia pentru practicarea prostituției, a convenit cu aceasta să înlesnească practicarea acestei activități, prin organizarea transportării ei în țara de destinație.

Ulterior, inculpata acționând împreună și de comun-acord cu Railean Ludmila, Caramanuța Oleg și alte persoane nestabilite de organul de urmărire penală, au organizat transportarea Alionei Sîzranova în Turcia pentru practicarea prostituției, urmând să o întâlnească pe ultima în țara de destinație, însă la data de XXXXX acțiunile infracționale ale participanților la comiterea infracțiunii au fost curmate de către colaboratorii Serviciului de Grăniceri ai Republicii Moldova și ai CCTP al MAI (vol. III, f.d.29-29 verso).

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procurorul în Secția combaterea traficului de ființe umane din cadrul Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Lambă I., prin care a solicitat casarea totală a sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpata Stoian Margareta să fie recunoscută vinovată în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani și în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin.(1) Cod penal (în redacția Legii nr. 277 – XVI din 18.12.2008, în vigoare din 24.05.2009, până la 10.12.2013), stabilindu-i pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani. În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă definitivă pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, sub formă de închisoare pe un termen de 8 (opt) ani, cu dispunerea încasării din contul inculpatei în folosul statului cu titlu de cheltuieli judiciare pentru instrumentarea cauzei penale în sumă de 1516,09 lei.

3.1. În motivarea cererii de apel, procurorul a menționat că:

- declarațiile părții vătămată Maxian Nina depuse la etapa urmăririi penale, conform art. 371 alin.(1) pct. 1) din Codul de procedură penală, au fost în ședința de judecată, însă n-au fost confirmat de ultima, pe motiv n-au fost citite de către ofițerul de urmărire penală. Totodată, Maxian Nina a comunicat că, a fost propunerea din partea inculpatei de a se deplasa împreună în XXXXX pentru a fi domnișoare de companie sau amante. În XXXXX nu a avut discuții cu Stoian Margareta despre faptul că urma să lucreze în calitate de croitoreasă, iar declarațiile date la faza de urmărire penală nu le-a citit, doar le-a semnat. În așa mod, instanța de judecată, nu a coroborat și apreciat în cumul cu declarațiile părții vătămate Maxian Nina, declarațiile bănuitei Stoian Margareta depuse la etapa urmăririi penale și cercetate în ședința de judecată. În ședința de judecată inculpata Stoian Margareta a negat veridicitatea acestor declarații și a comunicat că le-a depus organului de urmărire penală, doar la rugămintea Liudmilei Railean, care n-a avut nici un rol de coparticipării în traficarea Ninei Maxian în XXXXX;

- prima instanță nu a dat apreciere acestei surse de probă, în măsura în care aceasta a fost dobândită legal în cadrul urmăririi penale, iar bănuitei Stoian Margareta i-au fost asigurate toate garanțiile procesuale, inclusiv dreptul la tăcere și dreptul la apărare. Mai mult ca atât, n-au fost apreciate și coroborate nici declarațiile martorului Chiosa Vlad depuse în instanța de judecată, audierea suplimentară a părții vătămate l-a scris la calculator, după care a fost citit și semnat de către Maxian Nina;

- declarațiile părții vătămate Maxian Nina, depuse în la etapa urmăririi penale, coroborează cu declarațiile martorului Chiosa Vlad și celelalte probe cercetate în instanța de judecată;

- întrucât, între partea vătămată Maxian Nina și inculpata Stoian Margareta persistă relații de prietenie, au locuit în aceeași localitate, au copilărit împreună și au fost vecini, sunt motive pentru care aceasta și-a denaturat declarațiile depuse în instanța de judecată, cu scopul de a proteja și evita răspunderea penală a inculpatei;

- declarațiile părții vătămate Maxian Nina depuse în instanța de judecată și declarațiile inculpatei Stoian Margareta urmează a fi apreciate critic, deoarece au fost integral dezmințite prin probele acuzării prezentate și cercetate în ședința de judecată, legal administrate și nu sunt temeiuri de a fi respinse, mai mult ca atât inculpata este interesată în rezultatele examinării cauzei penale, declarațiile de nevinovăție prezintă o metodă de apărare, în scop de a se eschiva de la răspunderea penală pentru fapta comisă, or, acestea nu coroborează cu probele cercetate;

- partea acuzării nu poate fi de acord nici cu hotărârea instanței privind încetarea procesului penal în privința inculpatei Stoian Margareta în baza intervenirii amnistiei în baza art. 220 alin. (1) din Codul penal, pentru fapta comisă în perioada lunii septembrie 2011. Conform Recomandării CSJ nr. 97 din 9 februarie 2017, se conchide că, pentru aplicarea amnistiei față de persoanele inculpate, este suficient să fie întrunite cel puțin unul dintre criteriile enumerate supra. Judecarea cauzei penale la solicitarea inculpatului în procedura simplificată reglementată de art.364¹ sau art.509 Cod de procedură penală, sau în cazul recunoașterii integrale a vinovăției se consideră contribuire activă la descoperirea infracțiunii;

- aplicarea prevederilor din art.2 a Legii nr.210 poate avea loc doar în condițiile în care instanța de judecată constată întrunirea de către inculpat a criteriilor stabilite la art.57 din Codul penal nr.985 18.04.2002;

- inculpata Stoian Margareta nu și-a recunoscut deplin vinovăția pentru fapta comisă în perioada lunii XXXXX, n-a contribuit la descoperirea infracțiunii în cauză, nu s-a autodenunțat de bună voie iar manifestarea căinței active nu s-a confirmat prin careva probe, fiind doar declarativă. Circumstanțele constatate de către instanță precum că inculpata și-a recunoscut vinovăția, a manifestat căință activă, sunt nejustificate iar ca consecință nu pot servi ca temei întru încetarea procesul penal în legătură cu intervenirea amnistiei;

- în pofida faptului, că de către acuzatorul de stat a fost solicitată și încasarea de la inculpatei Stoian Margareta în contul statului a cheltuielilor judiciare în mărime 1516,09 lei cu titlu de cheltuieli judiciare pentru instrumentarea cauzei penale, instanța de judecată a considerat-o ca neîntemeiată solicitarea respectivă, indicând că se includ în categoria cheltuielilor judiciare achitate din sumele alocate de către stat, și în rezultat a respins-o ca nefondată;

- a fost emisă o sentință nemotivată, prin care nu au fost soluționate toate chestiunile pe care trebuie să le soluționeze instanța de judecată la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art.385 Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2019, apelul a fost admis, casată parțial sentința, inclusiv din oficiu în baza art. 409 alin.(2) Cod de procedură penală, și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

Stoian Margareta a fost recunoscută vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de articolul 220 alin. (2), lit. c) Cod penal (pe episodul din iulie 2011), stabilindu-i pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani, iar, în temeiul articolului 90 Cod penal, a fost suspendată

executarea pedepsei pe termenul de probațiune de 2 (doi) ani, cu obligarea să nu-și schimbe domiciliul și/sau viza de reședință, fără consimțământul organului competent;

A fost încetat procesul penal în baza articolului 220 alin. (1) Cod penal (pe episodul din XXXXX) privind-o pe inculpata Stoian Margareta în temeiul că a intervenit prescripția tragerii la răspundere penală, menținând celelalte dispoziții ale sentinței.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că, pe episodul din iulie 2011, din declarațiile părții vătămate Maxian N., precum și a martorilor Rubanenco L., Baligari M., Sîzranova A., Clipa I. și Chiosa V. în raport cu împrejurările stabilite în cauză, rezultă că inculpata Stoian M., a săvârșit infracțiunea de proxenetism împreună și de comun acord cu alte persoane în privința cărora este disjuns procesul penal, Iară a atenta la dreptul libertății de voință și acțiune a părții vătămate Maxian N., or se constată cu certitudine că ultima și-a dat acordul în mod nealterat, voința ei de a se prostitua aparținându-i în totalitate, în mod liber „... a fost propunerea să meargă în XXXXX pentru a fi domnișoare de companie sau amante, cum era într-o situație destul de grea, a acceptat ... până la momentul plecării peste hotare starea materială nu era rea, avea strictul necesar, nu era dintr-o familie vulnerabilă, dar a plecat pentru a fi mai independentă financiar de părinți.. i s-a propus să practice prostituția în XXXXX, însă ea a refuzat această propunere. S-a întors acasă peste patru zile...în XXXXX nu a plecat deoarece dorea să se întoarcă în țară. Deplasarea peste hotare s-a realizat din mijloacele proprii”.

Conform procesului - verbal de examinare a obiectului din 20 ianuarie 2012, prin care a fost supusă examinării informația privind traversarea frontierei de stat de către Țurcan Denis, Stoian Margareta și Maxian Nina, parvenită de BNC Interpol (vol. I, f.d.103-106); procesului – verbal de examinarea a obiectului din 12 ianuarie 2012, prin care au fost examinate descifrările convorbirilor telefonice ridicate în cadrul cauzei penale care aparțin cet. Maxian Nina, Stoian Margareta, Țurcanu Denis, Caramanuța Oleg și prin care s-a stabilit legătura telefonică dintre persoanele menționate și copia sentinței Judecătoriei Centru municipiul Chișinău din 06 martie 2013, prin care Caramanuța Oleg, Turcan Denis și Bolondău Oleg au fost recunoscuți culpabili de comiterea infracțiunii prevăzute de articolul 220 alin. (2) lit. c) Cod penal, pe faptul îndemnării și înlesnirii practicării prostituției de către Maxian Nina, Stoian Margareta și Sîzranova Aliona, rezultă că fapt incriminată inculpatei Stoian M. a fost săvârșită de două sau mai multe persoane.

Cu privire la vinovăția inculpatei în săvârșirea faptei criminale pe episodul din XXXXX, prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală, instanța de apel califică fapta reținută în sarcina inculpatei Stoian M. în componența de infracțiune prevăzută de articolul 220 alin. (2), lit. c) Cod penal: proxenetismul, adică îndemnul sau determinarea la prostituție ori înlesnirea practicării prostituției, ori tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către o altă persoană, dacă fapta nu întrunește elementele traficului de ființe umane, de două sau mai multe persoane.

Cu privire la calificarea infracțiunii instanța de apel a indicat că:

- subiectul infracțiunii este inculpata Stoian M., care întrunește condițiile prevăzute la articolele 21 alin. (1) și 22 Cod penal;

- obiectul juridic special al infracțiunii îl constituie relațiile sociale cu privire la moralitatea și neaservirea actelor sexuale;

- latura obiectivă a infracțiunii constă în fapta prejudiciabilă care se exprimă în acțiune, modalitatea normativă cu caracter alternativ ale acțiunii prejudiciabile în cauză este: 1) îndemnul la prostituție; 2) determinarea la prostituție; 3) înlesnirea practicării prostituției; 4) tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către o altă persoană;

- latura subiectivă se manifestă prin vinovăție sub formă de intenție directă, adică inculpatul își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut urmările lor prejudiciabile și a dorit în mod conștient survenirea acestora, iar motivul comiterii infracțiunii fiind interesele personale.

Instanța de apel a invocat că urmare a calificării infracțiunii efectuate supra, fapta inculpatei nu întrunește elementele traficului de ființe umane, deoarece în acțiunile inculpatei lipsește semnul calificativ: tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către o altă persoană, or, nu se confirmă prin probatoriul administrat, iar în sentința ne este argumentat.

Instanța de apel a reiterat că, inculpata Stoian M. anterior nu a fost condamnată, infracțiunea săvârșită, conform articolului 16 alin. (4) Cod penal, se clasifică ca fiind gravă, circumstanțe agravante nu se constată, respectiv, se consideră rezonabilă aplicarea pedepsei cu închisoare, însăținând seama de circumstanțele cauzei, de persoana inculpatei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării ei, este rațională aplicarea prevederilor articolului 90 Cod penal, fiind suspendată condiționat executarea pedepsei respective, cu fixarea termenului de probațiune.

Interpretarea judiciară a prevederilor articolul 90 Cod penal, care constituie sediul instituției suspendarea condiționată a executării pedepsei, în raport cu circumstanțele cauzei și persoana inculpatei Stoian M., care este pozitivă, determină concluzia că în speță există temei legal pentru aplicarea acestora.

Pe episodul din XXXXX, prima instanță a stabilit o stare de fapt inexactă și, respectiv, a reținut o situație de drept incorectă, ca urmare a aprecierii greșite a probelor administrate în cauză. Soluția pronunțată de prima instanță în privința inculpatei Stoian M., pe acest episod, nu este consecința unei activități eficiente de judecată, or, sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe apreciate în mod obiectiv și sub toate aspectele, precum și pe fapte veridice bine dovedite și pe probe just analizate și corect apreciate, care să corespundă adevărului și cerințelor legii.

În speță se constată cu certitudine că inculpata Stoian M. a săvârșit proxenetism împreună și de comun acord cu alte persoane, astfel infracțiunea respectivă conține indiciile calificativ agravant: de două sau mai multe persoane, fapt ce exclude calificarea în baza articolului confirmat 220 alin. (1) Cod penal.

Prima instanță n-a acordat deplină eficiență prevederilor stipulate în articolele 101, 384 alin. (3) și 389 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, precum și n-a ținut seama de recomandările oferite de Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 19.06.2006 „Privind sentința judecătorească. Prin urmare, sentința, în partea respectivă, este lovită de nulitate, motiv pentru care se intervine pentru a corecta erorile judiciare admise de prima instanță.

Motivele invocate în apel pe episodul din XXXXX sânt nefondate, deoarece urmărirea penală și judecata în primă instanță s-au desfășurat în strictă conformitate cu procedura prevăzută de lege și, respectiv, nu se constată încălcări care atrag nulitatea probelor administrate și a actelor procedurale efectuate. Probele prezentate în ședința de judecată și puse la baza sentinței, pe episodul din XXXXX, fiind obținute legal, sânt admisibile conform prevederilor articolului 95 Cod de procedură penală și sânt apreciate conform prevederilor articolului 101 Cod de procedură penală. Starea de fapt și de drept stabilită pe acest episod concordă cu probele administrate și apreciate de prima instanță, astfel este descrisă fapta criminală, considerată ca fiind dovedită, forma și gradul de vinovăție a inculpatei, motivele și consecințele infracțiunii săvârșite, probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată.

Relevante sunt considerentele cuprinse în sentință cu referire la infracțiunea de proxenetism comisă de Stoina Margareta de perioada lunii XXXXX, în XXXXX, manifestată prin săvârșirea de acțiuni intenționate îndreptate la înlesnirea practicării acestei activități de către Sîzranova Aliona, prin organizarea transportării ei în țara de destinație, însă acțiunile infracționale au fost curmate de către colaboratorii Serviciului de Grăniceri, instanța de judecată menționează următoarele. În susținerea învinuirii aduse au fost invocate declarațiile date de către Rubanenco Liliana și Sîzranova Aliona atât la faza urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești, expuse supra (vol. III, f.d.32 verso).

În contextul evaluării activității primei instanțe cu privire la aprecierea probelor administrate în cauză pe episodul din XXXXX, nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor respective, instanța de apel fiind solidară cu starea de fapt, sub aspectul că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită prin probatoriul administrat în cadrul procesului penal.

Instanța de apel a indicat că, soluționând chestiunea cu privire la răspunderea penală a inculpatei pe episodul din XXXXX, instanța, din oficiu, constată intervenirea prescripției tragerii la răspunderea penală.

A mai invocat că, infracțiunea prevăzută de articolul 220 alin. (1) Cod penal, conform articolului 16 alin. (2) Cod penal, se clasifică, ca fiind mai puțin gravă. Conform articolelor 53 lit. g) și 60 alin. (1), lit. b) și alin. (2) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii mai puțin grave au expirat 5 ani; prescripția curge din ziua săvârșirii infracțiunii și până la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată, iar raportând starea de fapt constatată la normele de drept penal enunțate, urmează liberarea de răspundere penală a inculpatei pentru săvârșirea infracțiunii imputate, din motivul că a intervenit prescripția tragerii la răspundere penală.

Infracțiunea, care este continuă, este săvârșită în luna XXXXX, iar ordonanța privind începerea urmăririi penale este datată cu XXXXX. Astfel, din ziua săvârșirii infracțiunii până la ziua judecării cauzei în apel au expirat aproximativ 7 ani și 8 luni, adică se constată că din ziua săvârșirii infracțiunii, care este mai puțin gravă, a expirat mai mult de 5 ani - termenul de prescripție fixat prin lege.

Prin urmare, în speță se impune soluția prevăzută la articolul 391 alin. (1), pct. 6) Cod de procedură penală: încetarea procesului penal privind-o pe inculpată din motivul că există circumstanța care exclude tragerea la

răspundere penală în baza articolului 220 alin. (1) Cod penal - prescripția tragerii la răspundere penală.

Instanța de apel a reținut că, în asemenea situație, în privința inculpatei Stoian M. nu poate fi aplicată Legea privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, dat fiind că a intervenit prescripția răspunderii penale. Prin urmare, soluția primei instanțe, pe acest episod, la fel este lovită de nulitate, de vreme ce nu s-a acordat deplină eficiență prevederilor articolelor 53 lit. g) și 60 alin. (1), lit. b) și alin. (2) Cod penal și 391 alin. (1), pct. 6) Cod de procedură penală.

Cu privire la soluția privind cheltuielile judiciare în valoare totală de 1516, 09 lei, se consideră dată în conformitate cu legea, or, pretențiile invocate de procuror nu au suport legal, iar argumentele sunt eronate. Prin urmare, motivele invocate de apelant, la acest capitol, sunt nefondate.

În afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, examinând aspectele de fapt și de drept ale cauzei, conform cerințelor din articolul 409 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel a apreciat că nu există alte temeiuri de a interveni în sentință.

5. Decizia instanței de apel din 11 aprilie 2019, pronunțată integral la **28 mai 2019**, a fost atacată cu recursuri ordinare de către:

- procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sîli Radu, prin care, invocând ca temei pentru recurs prevederile **art. 427 alin. (1) pct. 6), 12)** Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, de către un alt complet de judecată;

- avocatul Nichitoi Iurie în numele inculpatei, prin care, invocând ca temei pentru recurs prevederile **art. 427 alin. (1) pct. 6)** Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei în partea recunoașterii inculpatei vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal, cu menținerea sentinței în această parte, fie aplicarea după caz a prevederilor legii amnistiei cu încetarea procesului penal intentat în baza art. 220 alin.(2) lit. c) Cod penal (pe episodul din 2011).

5.1. În motivarea recursului ordinar, procurorul a menționat că:

- soluția instanței de apel contravine prevederilor art. 419 Cod de procedură penală, conform căruia, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță. Potrivit Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție „Cu privire la practica judiciară despre judecarea muzelor penale în ordine de apel” nr. 22 din 12 decembrie 2005 pct. 17, 18 și 22 pct.2), care recomandă că: „cazul de admitere a apelului și rejudecării cauzei, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă analiza probelor pe care s-a bazat instanța de fond care cerințe ale legii au fost

încălcate de către această instanță, apoi motivele adoptării soluției date de instanța de apel”;

- instanța de apel nu a îndeplinit aceste stricte prevederi ale legii, precum și explicațiile date de către Plenul Curții Supreme de Justiție la pct. 14 al Hotărârii nr. 22 din 12 decembrie 2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”, iar ne pronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, astfel decizia urmează a fi casată cu rejudecarea cauzei în apel cum cere art. 435 Cod de procedură penală, întrucât asemenea eroare judiciară nu poate fi corectată în instanța de recurs;

- declarațiile părții vătămată Maxian Nina depuse la etapa urmăririi penale, conform art.371 alin.(1) pct. 1) din Codul de procedură penală, au fost în ședința de judecată, însă n-au fost confirmat de ultima, pe motiv n-au fost citite de către ofițerul de urmărire penală;

- prima instanță nu a coroborat și apreciat în cumul cu declarațiile părții vătămate Maxian Nina, declarațiile bănuitei Stoian Margareta depuse la etapa urmăririi penale și cercetate în ședința de judecată;

- prima instanță cât și cea de apel nu au dat apreciere probelor, în măsura în care acestea au fost dobândite legal în cadrul urmăririi penale iar bănuitei Stoian Margareta i-au fost asigurate toate garanțiile procesuale, inclusiv dreptul la tăcere și dreptul a apărare;

- n-au fost apreciate și coroborate nici declarațiile martorului Chiosa Vlad depuse în instanța de judecată;

- declarațiile părții vătămate Maxian Nina depuse în instanța de judecată și declarațiile inculpatei Stoian Margareta urmează a fi apreciate critic, deoarece au fost integral dezmințite prin probele acușării prezentate și cercetate în ședința de judecată, legal administrate și nu sunt temeuri de a fi respinse, mai mult ca atât inculpata este interesată în rezultatele examinării cauzei penale, declarațiile de nevinovăție prezintă o metodă de apărare, în scop de a se eschiva de la răspunderea penală pentru fapta comisă, or, acestea nu coroborează cu probele cercetate;

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, erori de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, iar erorile comise nu pot fi reparate de către instanța de recurs deoarece aceasta nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza și a se pronunța asupra legalității

sentinței, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesuale penale la pronunțarea hotărârii judecătorești.

5.2. În motivarea recursului ordinar, avocatul a menționat că:

- conform art. 51 alin. (1) Cod penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale, sau acțiunile comise de către Denis Țurcan împreună cu Caramanuța Oleg, Bolondău Oleg, Raileanu Ludmila și alte persoane nestabilite deja au fost anterior calificate de către organul de urmărire penală și de către instanța de judecată, ca fiind comiterea infracțiunii prevăzută de art. 220 alin. (2) Cod penal, iar instanța de judecată prin sentința pronunțată a condamnat pe Denis Țurcan împreună cu Caramanuța Oleg, Bolondău Oleg în baza art. 220 alin. (2) lit. c) Cod penal, la pedepse penale, sentința dată fiind de altfel prezentată de către partea acuzării;

- articolul 332 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute în art.275 pct. 5)-9), 285 alin.(1) pct. 1), 2), 4), 5), precum și în cazurile prevăzute în art.53-60 din Codul penal, instanța, prin sentință motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă, însă, instanța de apel, a omis aplicarea acestor prevederi legale, în momentul în care a decis că Stoian Margareta se face vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (2), lit. c) Cod penal, mai ales ținând cont de faptul că după cum indică instanța de apel aceste acțiuni au avut loc în luna iulie 2011;

- instanța de apel, în cazul în care a decis calificarea acțiunilor lui Stoian Margareta, a omis și aplicarea Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, care prevede în conținutul art. 1 că, prezenta lege se aplică condiționat și exclusiv persoanelor bănuite, învinuite și inculpate care manifestă căință activă în cadrul procesului penal și celor condamnate care sânt caracterizate pozitiv pe parcursul executării pedepsei, perioadei de probațiune sau termenului de probă și sânt evaluate psihologic ca prezentând risc de recidivă mediu sau redus, dacă aceste persoane cad sub incidența prevederilor art. 2-9, 11 și 12;

- art. 2 alin. (3), indică expres că în privința persoanei care refuză încetarea procesului penal conform alin. (1) și (2) din prezentul articol, instanța de judecată, la pronunțarea sentinței, poate hotărî aplicarea prezentului articol dacă, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată și inculpatul întrunește criteriile stabilite la art. 1 și nu cade sub incidența art. 10;

- recomandarea nr. 56, cu privire la aplicarea art. 109 Cod penal și 276 Cod de procedură penală în cazurile împăcării părților potrivit art. 1, 262 și 274 Cod de procedură penală, organul de urmărire penală sau procurorul, dispun prin ordonanță începerea urmăririi penale în cazul în care din cuprinsul actului de sesizare rezultă o bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune și nu există vreuna din circumstanțele care exclud urmărirea penală, prevăzute în art. 275 Cod penal;

- articolul 413, alin. (1) Cod de procedură penală, indică expres că la judecarea apelului se aplică regulile generale pentru judecarea cauzelor în primă instanță, cu excepțiile prevăzute în Partea specială titlul 11 capitolul IV secțiunea 1.

6. Referințe asupra recursurilor declarate, nu au fost depuse.

7. Judecând recursurile declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că, acestea urmează a fi respinse, din următoarele considerente:

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

În conformitate cu art. 427 Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol. În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Reieșind din conținutul recursurilor declarate, Colegiul penal lărgit atestă, că titularii acestora invocă în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: 6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, precum și când 12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Referitor la temeiul pentru recurs invocat de către recurenți prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul lărgit menționează că în cauza supusă judecării sunt aplicabile atunci când instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească. Adică, este necesar ca hotărârea pronunțată să fie motivată atât în fapt, cât și în drept.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit respinge ca nefondate alegațiile recurenților în această parte și reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente.

Verificând hotărârea atacată, Colegiul lărgit apreciază că aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în hotărârea adoptată, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

De asemenea, instanța de recurs în prezenta speță nu acceptă criticile recurenților, precum că hotărârea instanței de apel este una nemotivată și ilegală, semnalându-se astfel nerespectarea cerințelor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, care prevăd că instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Tot aici, urmează de menționat, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, adică așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza dată. Instanța de apel fiind investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect de a casa sentința primei instanțe și de a emite o nouă hotărâre prin care pe inculpată a o recunoaște vinovată în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin.(2) lit. c) Cod penal(pe episodul din XXXXX), cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendând condiționat executarea pedepsei, iar, în baza art. 220 alin. (1) Cod penal(pe episodul din XXXXX), de încetat procesul, din motivul intervenirii prescripției de tragere la răspundere penală.

Prin urmare, contrar celor invocate de către recurenți, Colegiul penal verificând suplimentar lucrările dosarului remarcă că, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, a cercetat

suplimentar materialele cauzei în ședința instanței de apel, cu consemnarea lor în procesul verbal al ședinței de judecată, adoptând în consecință o soluție corectă de casare a sentinței primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri.

Tot la acest capitol, instanța de recurs reține că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv hotărârea cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la caz, la admiterea apelului declarat de către procuror, cu casarea sentinței și adoptarea unei noi hotărâri prin care inculpata Stoian Margareta a fost recunoscută vinovată în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin.(2) lit. c) Cod penal(pe episodul din XXXXX), cu aplicarea art. 90 Cod penal, fiind suspendată condiționat executarea pedepsei, iar, în baza art. 220 alin. (1) Cod penal(pe episodul din XXXXX), de încetat, din motivul intervenirii prescripției de tragere la răspundere penală.

Colegiului penal reține că, în recursul declarat procurorul critică în bună parte hotărârea instanței de apel, prin prisma faptului că nu au fost apreciate la justa valoare probele prezentate de către partea acuzării, în opinia căreia acestea dovedesc vinovăția inculpatei în cele incriminate ei. Însă, verificând temeinicia deciziei adoptate de către instanța de apel, Colegiul consideră că criticile menționate nu și-au găsit confirmarea la caz, deoarece în urma analizei hotărârii contestate, atât cumulul de probe prezentate de către partea acuzării, cât și cele prezentate de către partea apărării, toate au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

Totodată, raportat la criticile procurorului, Colegiul reiterează că acesta se referă în principal la chestiunea de apreciere a probelor. Prin urmare, reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat, se constată că autorul acestuia expune conținutul unor probe cercetate de instanțele de fond, după care în cele din urmă conchide că acestea constituie un ansamblu probator indubitabil prin care se confirmă vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii imputate.

Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în

ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Din atare considerente, Colegiul penal lărgit nu va analiza și verifica probele administrate în cauză, deoarece în speța deferită judecării nu s-a constatat discrepanța între cele reținute de instanța de apel și conținutul real al probelor sau ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o redă.

Așadar, Colegiul penal lărgit consideră că în cauza dată, nu și-au găsit confirmarea temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, invocat de către recurenți.

În ceea ce privește argumentele procurorului sub aspectul temeiului de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, Colegiul penal reține că potrivit sentinței primei instanțe, inculpata Stoian Margareta, a fost recunoscută vinovată în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin.(1) Cod penal (infracțiunea comisă în perioada lunii XXXXX) și încetat procesul penal intentat în privința Margaretei Stoian în temeiul art. 220 alin.(1) Cod penal(infracțiunea comisă în perioada lunii XXXXX), în legătură cu expirarea termenului de atragere la răspundere penală, și recunoscută vinovată în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin.(1) Cod penal (infracțiunea comisă în perioada lunii XXXXX) și încetat procesul penal intentat în privința Margaretei Stoian în temeiul art. 220 alin.(1) Cod penal(infracțiunea comisă în perioada lunii XXXXX), pe motivul aplicării Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29 iulie 2016.

La rândul său, judecând cauza în ordine de apel și casând sentința, inclusiv din oficiu în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel a ajuns la concluzia de a o recunoaște vinovată pe Stoian Margareta de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin.(2) lit. c) Cod penal(pe episodul din iulie 2011), aplicându-i pedeapsă cu închisoare de 4 (patru) ani, iar, în temeiul art. 90 Cod penal fiind suspendată condiționat executarea pedepsei pe termenul de probațiune de 2 (doi) ani, iar, procesul penal în

baza art. 220 alin. (1) Cod penal(pe episodul din XXXXX), a fost încetat, din motivul că a intervenit prescripția de tragere la răspundere penală, menținând celelalte dispoziții ale sentinței.

Instanța de recurs ordinar respinge alegațiile procurorului precum că inculpata Stoian Margareta se învinuiește că a comis infracțiunea de trafic de ființe umane în perioada lunii XXXXX, or, cu privire la vinovăția inculpatei în săvârșirea faptei criminale pe episodul din XXXXX, prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală, instanța de apel a calificat fapta reținută în sarcina inculpatei Stoian Margareta în componența de infracțiune prevăzută de articolul 220 alin. (2), lit. c) Cod penal: proxenetismul, adică îndemnul sau determinarea la prostituție ori înlesnirea practicării prostituției, ori tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către o altă persoană, dacă fapta nu întrunește elementele traficului de ființe umane, de două sau mai multe persoane.

Mai mult, sunt neavenite și urmează a fi respinse și argumentele procurorului precum că inculpata a comis un concurs de infracțiuni și anume infracțiunea prevăzută de art. 165 alin.(2) lit. d) Cod penal și art. 220 alin.(1)(în redacția Legii nr. 277 – XVI din 18.12.2008, în vigoare din 24.05.2009, până la 10.12.2013), or, prin cumulul probelor anexate la materialele cauzei, a fost dovedită lipsa în acțiunile inculpatei a componentei de infracțiune de trafic de ființe umane și dovedită prezența infracțiunii de proxenetism, dat fiind faptul că, se constată prezența consimțământului de practicarea prostituției de către partea vătămată Maxian Nina, care a declarat în cadrul ședinței primei instanțe că urmare a deplasării în Federația Rusă, acolo va lucra în calitate de damă de companie, iar prima instanță și instanța de apel nu au avut nici un dubiu referitor la faptul că Maxian Nina și-a dat consimțământul cu privire la practicarea prostituției în Federația Rusă și nicidecum nu a fost convinsă prin înșelăciune să se deplaseze peste hotarele țării.

Expunerea procurorului cu privire la incidența temeiului de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, nu are fundamentare legală, afirmațiile acestuia în esență reprezentând aprecieri subiective a mijloacelor de probă, însă urmează a menționa că la etapa judecării recursului, instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor de fond. Din atare considerente, Colegiul

penal lărgit nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatei conform infracțiunilor incriminate.

Așadar, Colegiul penal lărgit atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind recunoașterea vinovăției inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin.(2) lit. c) Cod penal(pe episodul din XXXXX), cu aplicarea art. 90 Cod penal, fiind suspendată condiționat executarea pedepsei, iar, în baza art. 220 alin. (1) Cod penal(pe episodul din XXXXX), de încetat procesul, din motivul intervenirii prescripției de tragere la răspundere penală.

Subsecvent instanța de apel, respectând prevederile art. 414 alin. (1), (5) și art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de părți, decizia contestată cuprinzând motive clare pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct. 4.1. din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară. Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond, or, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o instanță de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*hotărârile CEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Rezumând cele expuse, Colegiul penal lărgit conchide că, temeiurile invocate de recurenți prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursurilor declarate, pretinsele erori invocate de recurenți având un caracter declarativ și nefondat, alegațiile acestora nu au putut justifica necesitatea casării deciziei atacate întrucât soluția instanței de apel este legală și întemeiată, recursurile ordinare declarate urmând a fi respinse ca inadmisibile.

8. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Se resping, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sîli Radu și de către avocatul Nichitoi Iurie în numele inculpatei, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui *Stoian Margareta XXXXX*.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 27 februarie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena